

ЮРФАКТИ ПЛЮС

Свідоцтво про державну реєстрацію
друкованого засобу масової інформації
ІФ № 580 – 148Р від 24. 11. 2011 р.

№ 16 (30)

Новини Юридичного інституту

стор. 2

У НОМЕРІ

Актуальні питання су- дового захисту прав іпотекодержателів

Як відомо, одним із способів забезпечення виконання зобов'язань є застава. Як передбачено ч. 1 ст. 572 ЦК України в силу застави кредитор (заставодержатель) має право у разі невиконання боржником (заставодавцем) зобов'язання, забезпеченого заставою, одержати задоволення за рахунок заставленого майна переважно перед іншими кредиторами цього боржника, якщо інше не встановлено законом (право застави).

стор. 4

Студентка Юридичного інституту Ольга Обітоцька - міс глядацьких симпатій конкурсу «Міс Прикарпатський університет»

стор. 2

Вимоги до помічників нотаріусів

Відповідно до Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про нотаріат» щодо державного регулювання нотаріальної діяльності» від 06. 09. 2012 № 5208-VI, помічником нотаріуса може бути громадянин України, який має повну вищу юридичну освіту, володіє державною мовою, має стаж роботи у сфері права не менш як 3 роки.

стор. 7

Спадкування корпоративних прав учасника товариства з обмеженою відповідальністю: практичні аспекти правонабуття

Нині одним із значущих питань, якому приділяється значна увага не тільки у практиці правозастосування, але й в наукових колах, є спадкування корпоративних прав учасника господарського товариства. Така ситуація зумовлена наявністю прогалин і протиріч, що виникають в регулюванні корпоративних відносин.

стор. 8

У НАСТУПНОМУ НОМЕРІ:

Самочинне будівництво: судова практика і роз'яснення

Одним із найбільш оптимальних різновидів позасудового способу легалізації самочинного будівництва є його узаконення за спрощеною процедурою. Закон України від 17.02.2011 р. «Про регулювання містобудівної діяльності» (№ 3038-VI) визначив спрощений порядок прийняття до експлуатації самочинно збудованих до 31 грудня 2009 року індивідуальних (садибних) житлових будинків, садових, дачних будинків, господарських (присадибних) будівель і споруд, прибудов до них (п. 9 Прикінцевих положень).

стор. 3

Позапланова виїзна перевірка платника податку органами ДПС: правило чи виняток?

стор. 6

Позиції Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ щодо визна- чення підсудності цивільних справ

Одним з невід'ємних прав особи є право на розгляд її справи компетентним судом. Відповідно до ч. 1 ст. 14 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права 1966 року кожен має право при визначенні його права та обов'язків у будь-якому цивільному процесі на справедливий і публічний розгляд справи компетентним, незалежним і безстороннім судом, створеним на підставі закону.

стор. 10

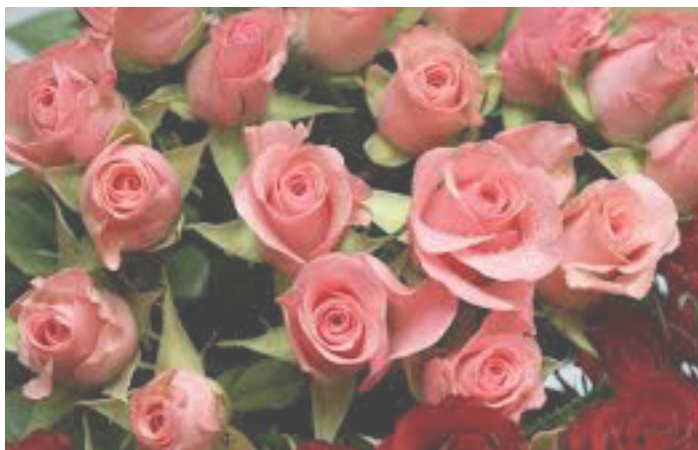
І. В. Мироненко

Особливості нотаріального посвідчення правочинів щодо
нерухомого майна після 01. 01. 2013 року

Г. В. Мороз

До питання порядку державної реєстрації речових прав на
земельні ділянки державної та комунальної власності у зв'язку з
їх розмежуванням

**«Оголошені в розшук» - володарі малого кубку І-го
відкритого Весняного Кубку з КВК Прикарпатського
національного університету імені Василя Стефаника!!!**

Вітаємо команду КВК Юридичного інституту з яскравим виступом і перемогою!!! Команда КВК Юридичного інституту «Оголошені в розшук» виграла малий кубок І-го відкритого Весняного Куб-

ку Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника!!!

Участь у змаганнях приймали команди Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника та команди міста Івано-Франківська «Макс Вебер», «Непрямий додаток», «Два відра диму», «Діти стометрівки», «Сало й мандри», «Збірна Харківа», «Запасний вихід», «Малевиц та компанія», «Нічю так».

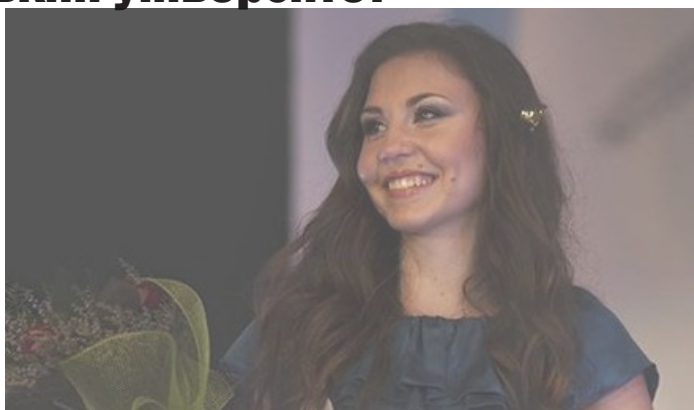
Ще раз вітаємо команду переможців у складі: Айба Миколи (група ПР-11), Джавали Андрія, Шумко Максима (група ПР-12), Горбату Ульяну, Ляховича Андрія та Оленина Петра (група ПР-14), Півненко Андріани, Коваль Марії, Васильєвої Ангеліни, Белявського Юрія, Кайко Каріни (група ПР-15).

**Студентка Юридичного інституту Ольга Обітоцька -
міс глядацьких симпатій конкурсу
«Міс Прикарпатський університет»**

25 травня 2013 року відбувся конкурс «Міс Прикарпатський університет -2013».

З 12 конкурсанток компетентне журі обрало ту дівчину, яка протягом наступного року носитиме корону найкрасивішої дівчини Прикарпатського університету. Цю номінацію виборола Ірина Гринишин.

Проте глядачі свої голоси у номінації «Міс глядацьких симпатій» віддали конкурсантці під номером 2 – Обітоцькій Ользі - студентці Юридичного інституту. Вітаємо Ольгу!

Щиро вітаємо з Днем народження у червні завідувача кафедри теорії та історії держави і права Присташ Лідію Тихонівну та завідувача кафедри конституційного, міжнародного та адміністративного права Ославського Михайла Івановича! А також Андріюка Володимира Володимировича,

Сіщук Ліліану Василівну !!!

*Бажаємо здоров'я, щастя й миру,
Натхнення, успіху, любові і добра,*

*Бажаємо, щоб кожне починання
Було успішно втілене в життя,
Нехай людська повага і визнання*

Крокують поруч з вами в майбуття.

*Любові вам і злагоди в родині,
Не знати горя, смутку і біди,*

Хай прибуває щедро

*Вам щоднини
Із сонця й вітру,
Із роси й води!*

**Студентка групи ПР-25 Юридичного інституту Анна
Подвисоцька - Майстер спорту України з футболу!**

Професорсько-викладацький склад і студенти Юридичного інституту вітають студентку групи ПР-25 Подвисоцьку Анну Олександрівну із отриманням почесного спортивного звання - Майстер спорту України з футболу!

Для довідки. Майстер спорту України — почесне спортивне звання, встановлене у 1993 році. Присуджується спортсменам, які зробили вагомий внесок у досягнення українського спорту.

**Вітаємо з успішними захистами
кандидатських дисертацій**

Васильєву Вікторію Валентинівну, Ковалишина Олександра Романовича, Романюка Михайла Зіновійовича та їх наукових керівників – д.ю.н., професора Луця Володимира Васильовича, к.ю.н., доцента Гвоздика Павла Олександровича та к.ю.н., доцента Багай Надію Онуфріївну!

Проблеми правозастосування

Самочинне будівництво: судова практика і роз'яснення

Обсяг самочинного будівництва у нашій державі стабільно складає високу цифру, зумовлену різноманітними чинниками: складністю процедури отримання дозвільних документів у сфері містобудування, тривалістю її у часі, фінансовими затратами фізичних чи юридичних осіб, нерідко – корупційними схемами чи зловживаннями чиновників.

Ці та інші моменти безпосередньо впливають на вибір заявника – діяти у відповідності до легальних схем та долати виникаючі труднощі, чи здійснити будівництво самочинно і вже потім вирішувати питання його узаконення. І не завжди при цьому остаточне рішення поєднане із обранням першого варіанту поведінки.

Одним із найбільш оптимальних різновидів позасудового способу легалізації самочинного будівництва є його узаконення за спрощеною процедурою. Закон України від 17.02.2011 р. «Про регулювання містобудівної діяльності» (№ 3038-VI) визначив спрощений порядок прийняття до експлуатації самочинно збудованих до 31 грудня 2009 року індивідуальних (садибних) житлових будинків, садових, дачних будинків, господарських (присадибних) будівель і споруд, прибудов до них (п. 9 Прикінцевих положень). Заяви повинні були подаватися громадянами до територіальних органів державної архітектурно-будівельної інспекції (надалі по тексті – Інспекція).

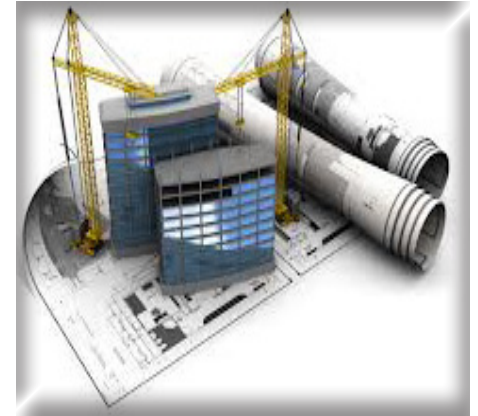
На виконання законодавчих вимог наказом Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України (№ 91 від 24.06.2011 р.) затверджено Порядок прийняття зазначених вище об'єктів самочинно-

го будівництва в експлуатацію. Проте наказ діяв протягом не тривалого часу – з 25.07.2011 р. до 30.01.2013 р. Можливість знову користуватися спрощеною процедурою легалізації самочинного будівництва з'явилась після прийняття 20.11.2012 р. ВРУ Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України з питань регулювання містобудівної діяльності» (№ 5496-VI) та, на його виконання, наказу Мінрегіонбуду від 19.03.2013 р. № 95.

Іншим способом виступає визнання права власності на самочинне будівництво у судовому порядку, у результаті поширення якого сформувалася чисельна судова практика, причому – не завжди однозначна. Зважаючи на важливість проблеми та масив спорів цієї категорії, Пленум Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ своєю постановою від 30.03.2012 р. № 6 роз'яснив практичні аспекти застосування ст. 376 Цивільного кодексу України (далі – ЦК), яка регламентує правовий режим самочинного будівництва. Наведені у постанові роз'яснення покликані бути орієнтиром при розгляді відповідної категорії цивільних справ, спрямованими на формування однастайної судової практики.

Передусім, під самочинним будівництвом розуміють будівництво житлового будинку, будівлі, споруди, іншого нерухомого майна, якщо вони збудовані (будуються) на земельній ділянці, що не була відведена особі, яка здійснює будівництво; або відведена не для цієї мети; або без відповідного документа, який дає право виконувати будівельні роботи чи належно затвердженого проекту; або з істотним пору-

шенням будівельних норм і правил.

Самочинним також вважається будівництво хоча і на підставі проекту, але за наявності істотних порушень зазначених норм та правил як у самому проекті, і так і при будівництві, за наявності рішень спеціально уповноважених органів про усунення порушень.

До юрисдикції судів віднесено розгляд наступних спорів щодо самочинного будівництва.

Спори про визнання права власності на самочинно збудоване нерухоме майно власником земельної ділянки. Із визнанням права власності на самочинне будівництво власником земельної ділянки, яка відведена для цієї мети (віднесена до земель житлової й громадської забудови), на якій воно здійснене, виникає на практиці найменше проблем.

Право власності у порядку, передбаченому ч. 3 ст. 376 ЦК, може бути визнано лише на новозбудоване нерухоме майно або нерухоме майно, яке створено у зв'язку зі знесенням попередньої будівлі та відповідно до будівельних норм і правил є завершеним будівництвом. Що стосується незавершених об'єктів самочинного будівництва, визнання за особою права власності на них не допускається, оскільки це суперечить змісту норм ч. 3 ст. 376, 331 ЦК.

Також дія ст. 376 ЦК не поширюється на самочинно: переобладнані квартири в багатоквартирних будинках різних житлових фондів, збудовані тимчасові споруди, збудовані приналежності до основної речі (ганок, веранда, мансарда тощо).

Виходячи із змісту ст. 376 ЦК та вищезгаданої постанови, визнання права власності можливе лише на об'єкти нерухомості, завершені будівництвом – інакше за особою буде визнано власність лише на будівельні матеріали, які зведені на земельній ділянці, не порушують прав третіх осіб та не порушують архітектурних, будівельних, санітарних, екологічних та інших норм і правил згідно із законодавством, містобудівну та проектну документацію. В цьому випадку суду необхідно надати докази того, що дане будівництво не порушує будівельних норм і

правил та пожежних, санітарних, інших норм, передбачених законодавством та не порушує права третіх осіб. Таким доказом виступатиме висновок експерта із правом проведення судових експертиз, у нашому випадку – будівельної. Крім того, суду необхідно надати докази того, що забудовник є власником земельної ділянки.

При поданні позовної заяви про визнання права власності на самочинне будівництво потрібно надати суду докази того, що оспорюване питання було розглянуте компетентним державним органом (Інспекцією ДАБК – І.М.),

рішення якого, а так само і його відсутність, дають підстави вважати про наявність спору про право. У протилежному випадку, суд має відповідно до вимог статті 121 ЦПК залишити позовну заяву без руху та надати строк для усунення недоліків із наслідками, передбаченими частиною другою статті 121 ЦПК. Також суд має можливість розглянути справу по суті з урахуванням того, що відсутній спір. Суд також не має права відмовити особі у позові, якщо вона не зверталася із оскарженням у порядку адміністративного судочинства дій/бездіяльності державних органів з приводу невидачі дозвільних документів у сфері містобудування.

І. Б. Медицький
кандидат юридичних наук,
доцент, доцент кафедри
кримінального права
Юридичного інституту

Актуальний коментар

Актуальні питання судового захисту прав іпотекодержателів

Як відомо, одним із способів забезпечення виконання зобов'язань є застава. Як передбачено ч. 1 ст. 572 ЦК України в силу застави кредитор (заставодержатель) має право у разі невиконання боржником (заставодавцем) зобов'язання, забезпеченого заставою, одержати задоволення за рахунок заставленого майна переважно перед іншими кредиторами цього боржника, якщо інше не встановлено законом (право застави).

Одним із видів застави відповідно до ч. 1 ст. 575 ЦК України є іпотека. Як передбачено п. 2 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про іпотеку» іпотека – це вид забезпечення виконання зобов'язання нерухомим майном, що залишається у володінні

і користуванні іпотекодавця, згідно з яким іпотекодержатель має право в разі невиконання боржником забезпеченого іпотекою зобов'язання одержати задоволення своїх вимог за рахунок предмета іпотеки переважно перед іншими кредиторами цього боржника у порядку, встановленому цим Законом.

Підстави, за наявності яких в іпотекодержателя виникає право на звернення стягнення на предмет іпотеки визначені в положеннях ст. 33 Закону України «Про іпотеку». Крім того, передбачаючи підстави, за наявності яких в іпотекодержателя виникає право на звернення стягнення на предмет іпотеки законодавець визначає й особливості реалізації такого права. Як передбачено ч. 3 ст. 33 Закону «Про іпотеку», звернення стягнення на предмет іпотеки здійснюється на підставі рішення суду, виконавчого напису нотаріуса або згідно з договором про задоволення вимог іпотекодержателя. Таким чином, як впливає із зазначеного у разі настання підстав, визначених ч. 1 ст. 33

Закону України «Про іпотеку» в іпотекодержателя виникає право на звернення стягнення на предмет іпотеки, яке може бути реалізоване одним із способів, визначених ч. 3 ст. 33 Закону України «Про іпотеку».

З огляду на специфіку іпотечних правовідносин особливу увагу привертають до себе питання, які пов'язані із зверненням стягнення на предмет іпотеки саме в судовому порядку. Зокрема, як свідчить аналіз судової практики, в практичній діяльності мають місце непоодинокі випадки, коли в ході розгляду цивільних справ за позовами іпотекодержателів про звернення стягнення на предмет іпотеки до іпотекодавців, якими є треті особи – майнові поручителі, ще до ухвалення та проголошення судом рішення настає припинення юридичної особи – боржника основного зобов'язання у формі ліквідації. Водночас, в цій ситуації в одних випадках, суди приймають рішення про задоволення такого позову, а в інших навпаки – відмовляють у задоволенні такого позову. Така судова практика, на що необхідно звернути увагу, може негативно вплинути на можливість залучення в якості іпотекодавців саме третіх осіб, тобто майнових поручителів.

Отож, з метою уникнен-

ня конфліктних моментів при укладенні договорів іпотеки з участю майнових поручителів учасники цивільних правовідносин повинні враховувати наступне: однією з підстав припинення іпотеки є припинення основного зобов'язання (п. 1 ч. 1 ст. 17 Закону України «Про іпотеку»), яке можливе і у зв'язку з ліквідацією юридичної особи боржника такого зобов'язання.

Ліквідація юридичної особи – сторони у договірному зобов'язанні є однією з підстав припинення такого зобов'язання. Як передбачено ч. 1 ст. 609 ЦК України зобов'язання припиняється ліквідацією юридичної особи (боржника або кредитора), крім випадків, коли законом або іншими нормативно-правовими актами виконання зобов'язання ліквідованої юридичної особи покладається на іншу юридичну особу, зокрема за зобов'язаннями про відшкодування шкоди, завданої каліцтвом, іншим ушкодженням здоров'я або смертю.

Як впливає із зазначеного, а також положень ст. 33 Закону України «Про іпотеку» реалізація іпотекодержателем права на звернення стягнення на предмет іпотеки буде можливою з врахуванням в сукупності наступних умов: невиконання чи неналежне виконання боржником основного зобов'язання та чинність договору іпотеки.

Таким чином, вирішуючи питання щодо того, яку норму матеріального права слід застосовувати до правовідносин, які складаються у разі припинення боржника основного зобов'язання, яке забезпечене договором іпотеки суди загалом будуть виходити з наступного:

- ліквідація юридичної особи боржника основного зобов'язання є підставою для припинення іпотеки;

- реалізація іпотекодержателем права на звернення стягнення на предмет іпотеки є можливою з врахуванням в сукупності наступних умов: невиконання чи неналежне виконання боржником основного зобов'язання та чинність договору іпотеки;

- для задоволення судом позову про звернення стягнення на предмет іпотеки договір іпотеки повинен бути чинним не тільки на момент звернення іпотекодержателем з відповідним позовом до суду, але й також на момент ухвалення та проголошення судом рішення за таким позовом, оскільки реалізація іпотекодержателем права, про яке йдеться, в судовому порядку є неможливою без винесення та проголошення судом рішення за таким позовом;

- правовим наслідком припинення іпотеки є припинення права у заставодержателя на звернення стягнення на предмет іпотеки, при чому незалежно від того, що договір іпотеки був чинним на момент звернення іпотекодержателем до суду з відповідним позовом.

О. Я. Кузьмич
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри судочинства
Юридичного інституту

Проблеми реалізації податкового законодавства

Позапланова виїзна перевірка платника податку органами ДПС: правило чи виняток?

В попередній частині даної статті йшла мова про підстави проведення позапланової виїзної перевірки органами державної податкової служби. В продовження даної теми розглянемо проблему безпосередньо проведення такої перевірки, що призначена без законних підстав для її проведення.

Отож, якщо все ж таки, не зважаючи на відсутність підстав для проведення перевірки, посадовою особою органу ДПС прийнято рішення про проведення позапланової перевірки. Тут слід розглянути два варіанти поведінки платника податків.

Перший. Прийнято рішення допускати посадових осіб органів ДПС до проведення перевірки.

Цей варіант є напевно найбільш поширеним серед платників податків в першу чергу через правову необізнаність щодо наслідків таких дій.

Допуск до проведення незаконної позапланової перевірки, а також проведення такої перевірки аж ніяк не має наслідком незаконності рішень податкових органів за результатами перевірки. Виявлення порушень податкового законодавства при проведенні таких перевірок мають наслідком застосування фінансових санкцій до платника податку. На жаль, судова практика сьогодні така, що податкові повідомлення-рішення прийняті на підставі акту перевірки контролюючого органу за результатами незаконної перевірки не скасовуються. Мотивація – порушення є, значить треба платити, а те що вони встановлені в незаконний спосіб до уваги не береться. Самі ж акти перевірки не оскаржуються та не скасовуються.

Другий. Прийнято рішення не допускати посадових осіб органів ДПС до проведення перевірки.

Такий варіант обирають лише найвідважніші та найбільш принципи платники податків. І перш, ніж обрати цей варіант, слід бути готовим до можливого розвитку подій та прогнозувати наслідки своїх рішень.

Відповідно до ст. 81.1 ПК України посадові особи органу ДПС вправі приступити до проведення перевірки за наявності підстав для її проведення.

Перед початком перевірки посадові особи органу ДПС повинні пред'явити направлення на перевірку, вручити копію наказу на проведення документальної позапланової перевірки із зазначенням підстав для такої перевірки, а також пред'явити службове посвідчення. Всі обов'язкові реквізити направлення містяться у ст. 81.1 ПК України. Відсутність одного із перелічених реквізитів є підставою для не допуску до перевірки.

Якщо все правильно оформлено (а, зазвичай, тут помилок працівники ДПС не допускають) від платника податку очікують рішення – допускати чи не допускати до проведення перевірки.

У разі відмови від платника податків у допуску посадових осіб органу ДПС до проведення перевірки, складається відповідний акт про відмову.

Які наслідки такої відмови?

П. 94.2.3. ст. 94 ПК України дозволяє застосувати до платника податків адміністративний арешт майна у вищезазначеному випадку. Арешт може бути повним (заборона на реалізацію майна) або умовним (попереднє погодження з ДПС будь-яких операцій з майном).

Погодьтеся, ситуація не із найприємніших, але не безвихідних.

Якщо платник податків ретельно готувався до приходу представників контролюючого органу (зокрема, відмовив у наданні інформації на безпідставний запит), тоді однозначно у платника податків має бути підготовлений проект позовної заяви про визнання протиправними дії посадових осіб контролюючого органу про призначення позапланової виїзної перевірки та скасування відповідного наказу на перевірку, яка має бути подана до суду у найкоротші строки.

Разом з нею можна подати і заяву про забезпечення позову шляхом зупинення перевірки. Однак дана справа має дві сторони. Перша, якщо Ваш позов задоволили – це підстава для службового розслідування щодо посадової особи органу ДПС, котра призначила перевірку. Друга, пов'язана з досить короткими строками позапланової перевірки (до 5 робочих днів для суб'єктів малого підприємництва і до 15 робочих днів для великих платників податків), в результаті чого заява про забезпечення позову розглядається судом за звичай наприкінці такої перевірки і фактично уже є неактуальною, а сам позов розглядається по суті після закінчення строків перевірки.

Однак, якщо від позовних вимог в частині скасування уже фактично нечинного наказу (якщо на момент розгляду справи в суді строк перевірки закінчився) відмовитися можна, то вимоги про визнання протиправними дій посадових осіб органів ДПС можна доводити до логічного завершення.

Нагадую про адміністративний арешт майна, який найімовірніше застосують до платника податків після відмови від допуску до перевірки. Тут платнику податків слід проявляти максимальну активність в канцелярії адміністративного суду, перевіряючи наявність подання органу ДПС щодо обґрунтованості адміністративного арешту, яке має бути здійснено судом протягом 96 годин після прийняття рішення керівником податкового органу. Платник податку має прийняти участь в такому засіданні та висловити свою позицію.

Крім того, платнику податку надається право оскарження в адміністративному чи в судовому порядку рішення про накладення арешту.

Часто на практиці виникають ситуації, коли посадові особи органу ДПС, прийшовши до платника податку на перевірку, не знаходять посадових осіб платника податку за місцезнаходженням юридичної особи. Наслідок – теж складання відповідного акту та оголошення в розшук таких осіб. Однак жодними нормами ні податкового законодавства, ні трудового законодавства не передбачено обов'язку керівника чи інших відповідальних осіб юридичної особи бути постійно на робочому місці. Будь-яка перевірка не повинна порушувати звичайного розпорядку роботи платника податків. Керівник може бути і на ділових зустрічах, займатися організацією роботи поза офісом, перебувати у відрядженні, відпустці, на

лікарняному і т.п., врешті-решт у керівника юридичної особи ненормований робочий час. А оскільки про позапланову виїзну перевірку платника податку зазвичай не повідомляють – випадки відсутності керівника доволі часті.

Підсумовуючи вищесказане, варто відзначити, що бути ґрунтовно обізнаним у всіх тонкощах побудови взаємовідносин з органами ДПС є обов'язком посадових осіб платників податків і якщо платник податків переконаний в незаконності призначення позапланової перевірки – чітко усвідомлювати та дотримуватися обраного типу поведінки, передбачаючи всі можливі наслідки своїх дій.

О. Ю. Петечел
кандидат юридичних наук,
доцент, доцент кафедри
кримінального права
Юридичного інституту

НА ДОПОМОГУ МОЛОДОМУ СПЕЦІАЛІСТУ

Вимоги до помічників нотаріусів

Багато студентів та випускників вищих навчальних закладів звертаються до мене з питання працевлаштування на посаду помічника нотаріуса.

Хотілося б наголосити на змінах, які відбулись у законодавстві, що регулює дане питання. Відповідно до Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про нотаріат» щодо державного регулювання нотаріальної діяльності» від 06.09.2012 № 5208-VI, помічником нотаріуса може бути громадянин України, який має повну вищу юридичну освіту, володіє державною мовою, має стаж роботи у сфері права не менш як 3 роки.

Не може бути помічником нотаріуса особа, яка має судимість, обмежена у дієздатності

або визнана недієздатною за рішенням суду.

Помічник нотаріуса не може займатися підприємницькою, адвокатською діяльністю, бути засновником адвокатських об'єднань, перебувати на державній службі або службі в органах місцевого самоврядування, у штаті інших юридичних осіб, а також виконувати іншу оплачувану роботу, крім викладацької, наукової і творчої діяльності.

Помічнику нотаріуса заборо-

няється використовувати свій статус з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття обіцянки чи пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб.

За дорученням нотаріуса помічник нотаріуса бере участь у прийомі фізичних осіб та представників юридичних осіб, складенні проектів правочинів, свідоцтв, інших документів, пов'язаних із вчиненням нотаріальних дій, і статистичних звітів; вносить записи до реєстру для реєстрації нотаріальних дій, веде діловодство та архів нотаріуса, готує та надсилає за дорученням нотаріуса запити до підприємств, установ і організацій щодо відомостей та документів, необхідних для вчинення нотаріальних дій,

а також виконує іншу допоміжну і технічну роботу. Помічник нотаріуса не має права підписувати нотаріальні документи та використовувати печатку нотаріуса.

Помічник нотаріуса зобов'язаний виконувати свої професійні обов'язки відповідно до Закону «Про нотаріат» та трудового договору, укладеного з нотаріусом; дотримуватися нотаріальної таємниці; дбайливо ставитися до документів нотаріального діловодства та архіву нотаріуса; постійно підвищувати свій професійний рівень.

Добір кандидатур і прийняття на роботу помічника приватного нотаріуса є виключним правом нотаріуса. З помічником

нотаріуса укладається трудовий договір. Слід наголосити, що нотаріус може мати лише одного помічника.

Слід відмітити, що відповідно до «Положення про вимоги до робочого місця (контори) приватного нотаріуса та здійснення контролю за організацією нотаріальної діяльності» зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 28 березня 2011 р. за № 406/19144 у разі підписання приватним нотаріусом з особою трудового договору уповноважена особа управління юстиції здійснює перевірку відповідності робочого місця нотаріуса умовам, визначеним Законом «Про нотаріат». Отже, є і відповідні вимоги до робочо-

го місця нотаріуса, який укладає трудовий договір з помічником нотаріуса, а саме:

для роботи з документами помічник нотаріуса повинен перебувати у відокремленій, належно пристосованій до умов роботи та дотримання нотаріальної таємниці кімнаті.

Отож, сподіваюсь, що для бажаючих працювати помічником нотаріуса ця інформація буде корисною.

*Ковальчук Леся Богданівна
Приватний нотаріус
Івано-Франківського
міського нотаріального округу
м.Івано-Франківськ,
вул.Січових Стрільців, буд.56,
тел.(0342)78-41-03*

АКЦЕНТ Корпоративне законодавство

Спадкування корпоративних прав учасника товариства з обмеженою відповідальністю: практичні аспекти правонабуття

Нині одним із значущих питань, якому приділяється увага не тільки у практиці правозастосування, але й в наукових колах, є спадкування корпоративних прав учасника господарського товариства. Така ситуація зумовлена наявністю прогалин і протиріч, що виникають в регулюванні корпоративних відносин. Оскільки товариство з обмеженою відповідальністю (далі - ТОВ) є однією із найбільш оптимальних організаційно-правових форм юридичних осіб, які створюються з метою отримання прибутку, розглянемо особливості спадкування корпоративних прав учасника такого товариства.

В першу чергу, слід зазначити, що зумовленість виникнення проблем спадкування корпоративних прав пов'язана із відсутністю легального визначення поняття «корпоративні пра-

ва» в цивільному законодавстві і, як наслідок, наявності прогалин у правовій регламентації механізму реалізації цих прав, в тому числі в порядку спадкування. У Цивільному кодексі України (далі - ЦК) законодавець закріпив такі терміни як частка у статутному капіталі товариства, яка може відчужуватися і переходить в порядку універсального правонаступництва (при реорганізації і в порядку спадкування) (ст. 147 ЦК) та право участі, як особисте немайнове право, яке не може окремо передаватися іншій особі (ст. 100 ЦК).

Не вдаючись до детального теоретичного аналізу поняття корпоративних прав, зазначимо, що відповідно до ч. 1 ст. 167 Господарського кодексу України корпоративні права – це права особи, частка якої визначається у статутному капіталі (майні) господарської організації, що

включають правомочності на участь цієї особи в управлінні господарською організацією, отримання певної частки прибутку (дивідендів) даної організації та активів у разі ліквідації останньої відповідно до закону, а також інші правомочності, передбачені законом та статутними документами. Із нормативного закріплення поняття корпоративних прав можна дійти висновку, що корпоративні права є сукупністю особистих немайнових (право участі, право на інформацію) та майнових прав (право отримання дивідендів, право на отримання активів при ліквідації товариства), що визначаються часткою у статутному капіталі ТОВ.

Отже, відповідно до ч. 5 ст. 147 ЦК, частка у статутному капіталі товариства з обмеженою відповідальністю переходить до спадкоємця фізичної

особи або правонаступника юридичної особи – учасника товариства, якщо статутом товариства не передбачено, що такий перехід допускається лише за згодою інших учасників товариства. Якщо ж статутом товариства такої вимоги не передбачено, то в такому випадку особа успадковує частку і корпоративні права, які нею визначаються.

Так, відповідно до положень цивільного законодавства, спадкуванням вважається перехід всіх прав і обов'язків від фізичної особи, яка померла (спадкодавця) до інших осіб (спадкоємців). Однак, ст. 1219 ЦК визначає сукупність прав і обов'язків, які нерозривно пов'язані з особою спадкодавця і не можуть переходити в порядку спадкування до інших осіб, до яких належить і право на участь у товариствах.

Тому враховуючи положення вищенаведеної статті, право на участь у товаристві не входить до спадкової маси, що зумовлює неможливість набуття статусу учасника ТОВ з моменту прийняття спадщини спадкоємцями. Таке право може виникнути в особи з моменту прийняття її до ТОВ.

Згідно ст. 55 Закону України «Про господарські товариства» № 1576-ХІІ від 19.09.1991 (в чинній редакції від 18.05.2013) зазначається, що у зв'язку із смертю громадянина, учасника товариства, правонаступники (спадкоємці) мають переважне право вступу до товариства. Для цього необхідними є дві умови: волевиявлення спадкоємця всту-

пити до ТОВ та згода товариства на прийняття особи як учасника ТОВ.

У разі відмови правонаступника (спадкоємця) від вступу до товариства з обмеженою відповідальністю або відмови товариства у прийнятті до нього правонаступника (спадкоємця) йому видається у грошовій або натуральній формі частка у майні, яка належала спадкодавцю, вартість якої визначається на день смерті учасника. У цих випадках розмір статутного капіталу товариства підлягає зменшенню.

Отже, з наведеного випливає, що для набуття прав учасника ТОВ необхідною є згода товариства. Якщо така згода відсутня, у спадкоємця немає підстав набутти правового статусу учасника ТОВ іншим чином.

В той же час ч. 5 ст. 147 ЦК містить диспозитивне положення, відповідно до якого згода товариства при переході частки може передбачатися статутом товариства.

У такому випадку маємо колізію в правовому регулюванні переходу прав при спадкуванні у ТОВ. Адже, якщо в Законі України «Про господарські товариства» згода товариства на вступ до ТОВ є необхідною умовою, то в ЦК такої вимоги не міститься і надається можливість вирішення питання набуття статусу учасника ТОВ в порядку спадкування самими учасниками товариства через закріплення

такого положення у статуті шляхом прийняття рішення на загальних зборах товариства.

При цьому, якщо виходить з вищенаведених законодавчих положень, що право на частку в статутному капіталі ТОВ переходить в порядку спадкування, а право участі набувається внаслідок вступу до ТОВ, то виникає питання чи взагалі доцільним є отримання згоди інших учасників на отримання частки у статутному капіталі товариства, а також надання можливості закріплення такого положення в статуті товариства?

Адже право на частку у статутному капіталі ТОВ є майновим правом, яке включається до спадкової маси і має набуватися з моменту прийняття спадщини спадкоємцями незалежно від волі учасників ТОВ. При цьому у Постанові Пленуму Верховного Суду України № 7 від 30.05.2008 «Про судову практику у справах про спадкування» також зазначається, що при вирішенні спору про спадкування частки учасника підприємницького товариства, спадкується не право на участь, а право на частку в статутному (складеному) капіталі.

Таким чином, для набуття корпоративних прав учасника ТОВ при спадкуванні, крім волі спадкодавця, яка виявляється у заповіті, чи за законом, і спадкоємця, який прийняв спадщину, необхідним є ще волевиявлення учасників товариства, що зумовлено законодавчим відмежуванням у часі моменту набуття майнових і немайнових прав учасника товариства, які, по суті, є складовими елементами єдиного цілого – корпоративного права.

*Л. В. Сіщук,
мол. наук. співр. Лабораторії
корпоративного права
НДІ приватного права і
підприємництва
НАПрН України*

ОГЛЯД ПРАКТИКИ ВИЩИХ СПЕЦІАЛІЗОВАНИХ СУДІВ

Позиції Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ щодо визначення підсудності цивільних справ

Однією з суттєвих гарантій того, що суд, який розглядає справу, буде справедливим і безстороннім, є неможливість свавільної зміни підсудності. Чітка регламентація законом інституту підсудності має на меті запобігти суб'єктивізму посадових осіб у вирішенні питання про те, до якого суду необхідно направити справу для її розгляду по суті.

Сьогодні питання підсудності цивільних справ, правда без визначення терміна «підсудність», чітко врегульовано нормами ЦПК України, зокрема: розділом II – щодо справ наказного провадження (ст. 97); главою 1 розділу III – щодо справ позовного провадження (ст.ст. 107-115); розділом IV – щодо справ окремого провадження (ст.ст. 236, 242, 246, 251, 257, 260, 269, 274, 279, 283, 287); розділами VI, VII – щодо заяв (скарг) стягувача, боржника, інших учасників виконавчого провадження, заяв (подання) державного виконавця з питань, пов'язаних з виконанням судових рішень; главами 1 і 2 розділу VII-1 – щодо заяв про оскарження рішень

третейських судів (ч. 2 ст. 389-1) та про видачу виконавчих листів на примусове виконання рішень третейських судів (ч. 2 ст. 389-7); главами 1 і 2 розділу VIII – щодо клопотань про визнання, звернення до виконання рішень іноземних судів (ст. 392); статтею 404 – щодо заяв про відновлення втраченого судового провадження; статтею 414 – щодо справ за участю іноземних осіб.

Аналіз вищезазначених цивільно-процесуальних норм дозволяє визначати підсудність через коло справ, вирішення яких віднесено до компетенції певного суду, виходячи з трьох критеріїв:

1) завдання суду щодо розгляду та вирішення справи (мова йде про визначення юрисдикції суду, який компетентний розглядати ту чи іншу справу (ст. 15 ЦПК України); 2) категорія справ; 3) зазначення суду.

Залежно від перелічених критеріїв та керуючись нормами закону підсудність цивільних справ відрізняється за функціональною та територіальною ознаками.

Одним з невід'ємних прав особи є право на розгляд її справи компетентним судом. Відповідно до ч. 1 ст. 14 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права 1966 року кожен має право при визначенні його права та обов'язків у будь-якому цивільному процесі на справедливий і публічний розгляд справи компетентним, незалежним і безстороннім судом, створеним на підставі закону.

Компетентним є суд, до підсудності якого належить конкретна цивільна справа.

Функціональна підсудність визначає компетенцію окремих ланок судової системи України на підставі виконуваних ними функцій	Територіальна підсудність цивільних справ передбачає розмежування компетенції із розгляду цивільних справ однорідними судами залежно від території, на яку поширюється їх юрисдикція
Усі справи, що підлягають вирішенню в порядку цивільного судочинства, розглядаються районними, районними у містах, міськими та міськрайонними судами (ст. 107 ЦПК)	Загальна територіальна підсудність визначається за місцезнаходженням відповідача (ст. 109 ЦПК)
Апеляційною інстанцією в цивільних справах є судові палати у цивільних справах апеляційних загальних судів, у межах територіальної юрисдикції яких знаходиться місцевий суд, який ухвалив судові рішення, що оскаржується (ст. 291 ЦПК)	Альтернативна територіальна підсудність визначається ст. 110 ЦПК як підсудність справ за вибором позивача

Касаційною інстанцією у цивільних справах є Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ (ст. 323 ЦПК)	Виключна територіальна підсудність регулюється ст. 114 ЦПК
Повноваження щодо перегляду рішень у зв'язку з нововиявленими обставинами здійснює суд, який ухвалив рішення, постановив ухвалу чи видав судовий наказ (ст. 363 ЦПК)	Підсудність за вказівкою суду (ст.ст. 108, 111 ЦПК України) та за зв'язком справ (ст. 113 ЦПК України)

Констатуючи, на перший погляд, чітку законодавчу регламентацію підсудності цивільних справ, варто зауважити, що норми ЦПК України щодо визначення підсудності деяких цивільних справ потребували практичного роз'яснення. Частково тлумачення норм про підсудність цивільних справ містилися у постановах Пленуму Верховного Суду України (наприклад, постанова № 7 від 16.04.2004 р. в редакції від 19.03.2010 р. «Про практику застосування судами земельного законодавства при розгляді цивільних справ», постанова № 11 від 21.12.2007 р. «Про практику застосування судами законодавства при розгляді справ про право на шлюб, розірвання шлюбу, визнання його недійсним та поділ спільного майна подружжя» тощо), а також у постановах Пленуму Вищого спеціалізованого Суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ (далі – Пленум ВСС України) (наприклад, постанова Пленуму ВСС України № 10 від 30.09.2011

р. «Про судову практику в цивільних справах про розкриття банками інформації, яка містить банківську таємницю, щодо юридичних та фізичних осіб», постанова Пленуму ВСС України №14 від 23.12.2011 р. «Про практику розгляду судами заяв у порядку наказного провадження» тощо). Проте з метою забезпечення єдності судової практики, очікуваним тривалий час було отримання відповідного роз'яснення ВСС України щодо порядку застосування положень ЦПК України про підсудність. 1 березня 2013 року Пленумом ВСС України з розгляду цивільних і кримінальних справ була прийнята постанова №3 «Про деякі питання юрисдикції загальних судів та визначення підсудності цивільних справ».

Відповідно до положень постанови підсудність визначає коло цивільних справ у спорах, вирішення яких належить до повноважень конкретного суду першої інстанції. При цьому в тексті постанови досить чітко вказано, що правила підсудності

справ у цивільному судочинстві можуть визначатися лише процесуальним законом. Саме з позиції законодавчого регулювання підсудності в ЦПК України й виходили розробники постанови Пленуму ВСС України від 01.03.2013 року, окресливши основні правила підсудності, закріплені в ст.108 - 114 ЦПК.

В межах окресленої теми публікації не хотілося б зупинятися на банальному переказі положень постанови Пленуму ВСС України від 01.03.2013 року. Доцільною вважається демонстрація динаміки судової практики щодо роз'яснення правил підсудності в загальному контексті та з прив'язкою до конкретних цивільних справ.

Щодо загальних правил підсудності, то відповідно до норм процесуального закону та позицій Пленуму ВСС України компетенція суду з розгляду справи визначається залежно від місцезнаходження відповідача. Зокрема, за правилами ст.108, 109 ЦПК, якщо інше не встановлено ЦПК:

ПОЗОВИ ПРЕД'ЯВЛЯЮТЬСЯ ДО ВІДПОВІДАЧА:

фізичної особи	юридичної особи	держави, Автономної Республіки Крим, відповідної територіальної громади	суду або судді цього суду
Позов до фізичної особи пред'являється до суду за зареєстрованим у встановленому законом порядку місцем її проживання або за зареєстрованим у встановленому законом порядку місцем її перебування, що визначається відповідно до ст. 29 ЦК і ст. 3 Закону України від 11.12. 2003 року	Позов до такого відповідача пред'являється до суду за місцезнаходженням, яке визначається за положеннями ст. 93 ЦК.	Підсудність визначається за місцезнаходженням органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим або відповідного органу місцевого самоврядування, до компетенції яких належить здійснення від імені держави, Автономної Республіки	Підсудність такої справи відповідно до ст. 108 ЦПК України визначається ухвалою судді апеляційної інстанції без виклику сторін. При цьому в ухвалі суду може бути зазначено ли-ше місцевий суд, який має розглянути цивільну справу.

«Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні». При цьому не є місцем проживання фізичної особи місце, в якому вона знаходиться під вартою у вигляді запобіжного заходу, місце, в якому особа відбуває покарання у виді позбавлення волі за вироком суду, місце, в якому особа знаходиться на стаціонарному лікуванні. Позови до таких осіб пред'являються за останнім місцем проживання до взяття під варту чи до поміщення до медичного закладу.

Крим чи відповідної територіальної громади певних цивільних прав та обов'язків. Місцезнаходження таких органів встановлюється на підставі відповідних правових актів.

Якщо однією зі сторін у справі є суддя іншого місцевого суду, апеляційний суд чи суддя цього суду, вищий спеціалізований суд чи суддя цього суду, Верховний Суд України чи суддя цього суду, то слід застосовувати загальні правила підсудності, тобто положення ст. 109 ЦПК, відповідно до яких справу має розглядати місцевий суд за місцезнаходженням відповідача.

Продовження у наступному номері

*Марія Володимирівна Логвінова,
заступник директора Юридичного інституту,
кандидат юридичних наук, доцент*

ЮРИДИЧНИЙ КОЛЕДЖ

НОВИНИ

Студентка 1-го курсу Юридичного коледжу Юлія Бичай зайняла третє місце на обласній олімпіаді з історії України.

Ця олімпіада проводилась серед студентів ВНЗ I-II рівнів акредитації на базі Калуського коледжу культури і мистецтв.

Дирекція коледжу, колектив викладачів та студенти щиро вітають Юлію і бажають нових успішних результатів!

22 травня 2013 року на базі Юридичного коледжу відбулася обласна олімпіада з хімії серед студентів ВНЗ I-II рівнів акредитації.

Всього у роботі олімпіади взяло участь 17 учасників. Роботу олімпіади оцінювала авторитетна комісія на чолі з головою методичного об'єднання викладачів хімії Т. Г. Мацибурка.

За результатами олімпіади було присуджено одне перше місце, два других і три третіх. Природно, що призові місця зайняли студенти тих закладів, де хімія є профільюючим предметом. Це перш за все Коломийський медичний коледж, Івано-Франківський фінансово-комерційний кооперативний коледж імені С. Граната, Івано-Франківський коледж електронних приладів.

Грамоти переможцям вручав методист ради директорів ВНЗ I-II рівнів акредитації Г. Т. Панчук і директор Юридичного коледжу Т. І. Середюк.

Якщо ви прочитаете перші літери, ви дізнаєтеся:

- 1) чого усі хочуть на екзамені;
- 2) на якій спеціальності навчається авторка вірша;
- 3) що ж воно таке страшне регулярно приходить до нас, студентів, причому виключно влітку і взимку.

Швидко до нас це нещастя прийшло
А як же без неї нам класно було.
Раділи усі, що настало вже літо,
Аж тут і вона... Як її пережити?
Поради такі: напишіть собі шпори,
Робіть собі "бомби" – бо станеться горе,
А ще уночі, як дванадцята буде
Ви ШАРУ позвіть, так, щоб чули вас люди.
Останнє: в день іспиту обов'язково
Самі Ви прийдіть і візьміть залікову.
Елітно вдягніться плюс "нуль" макіяжу,
Серйозне обличчя – то й "п'ять" уже Ваша.
І знайте – п'ятірка примчить, як комета,
Якщо є знання із цього предмета !!!

*Наталія Зеленевиц,
студентка 2-го курсу
Юридичного коледжу*

У калейдоскопі марних сподівань я окреслюю радіус свого життя. Намагаюся не робити помилок. Усе має бути чітко, акуратно, без жодних випадкових закреслень. Ой, я забула – в мене ж під рукою гумка. Яке щастя! Легким рухом руки я ковзнула по ледь помітній закарлючці – знову чистенько.

Так я роблю щодня. Щодня, перегорнувши аркуш білого паперу, починаю писати. Я починаю творити власне життя, продумуючи все до найменших деталей. Звісно, різні події вносять свої корективи. Та у житті немає стиральної гумки, за допомогою якої можна було б позбутися своїх помилок. Від деяких залишається помітний слід. Слід невиправданих надій.

Кожен день, мов білий аркуш. Ми заповнюємо його, не залишаючи вільного рядочка. Якою буде книга нашого життя? Багатотомною драмою, комедією, справжнісіньким детективом чи навіть фентезі? Багато чого залежить саме від нас. Від радіусу кола наших бажань і правильності вибраних ліній можливостей. Адже в житті немає стиральної гумки.

Ніколи не вірила в чудо.
Тому, що чекала чудес від людей -
Це, мабуть, дуже безглуздо
Вкладається в сотню недоспаних ночей.

Надіятись, що хтось подарує щастя
Нероблячи кроків самій.
Підсилюючи наївності багаття
Тисячами безглузвих подій.

Ти ніколи не будеш ближче,
Я ніколи не скажу «люблю».
Все тому, що між нами днище
Й ще сотні таких «бережу».

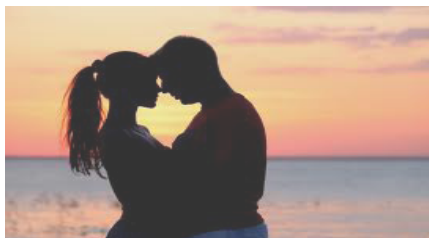
В когось інші пріоритети й вміло
Розкладають ролі в своє життя,
А мені б одне тільки тіло...
Те, що носить твоє ім'я.

Чудо

Я б хотіла лишень доторкнутись,
Подивитись в безодню очей.
І навіки у них розчинитись,
Забувши про сотню можливих ночей.

Я ніколи не буду з тобою щаслива,
Ти ніколи не скажеш «моя».
І тільки одна лише альтернатива,
Залишитись на одинці зі своїм «Я».

Ніколи не вірила в чудо.
Тому, що чекала чудес від людей -
Це, мабуть, дуже безглуздо
Вкладається в сотню недоспаних ночей.

*Белюженко Юліана
студентка 2-го курсу
Юридичного інституту*

ВІННИЦЯ

Є в Україні місця, які і в наш час змогли зберегти свій давній вигляд – місця, в яких і понині живе запах старовини, а багатоважкова історія нагадує про себе на кожному кроці.

«Вінниця – місто на березі Південного Бугу, адміністративний центр Вінницької області і Вінницького району, значний та сучасний економічний і культурний центр держави», – саме так говорить про регіон найбільш відвідувана інтернет-енциклопедія світу.

Перлиною Поділля, окрасою краю, мальовничим парком бачать місто городяни й туристи.

Багата на тайни та оповита містикою, Вінниця навіть у коси назви вплела собі стрічку з легенд.

Може то соковиті плоди винограду, перетворившись у п'янке вино, причетні до назви міста? Дрімучі ліси, порослі кущами-хашками, болота-озера-ставки, облямовані очеретами-осокою. Може, то умільці виготовляти віники започаткували назву поселення? Не дарма і річечка-невеличка зветься Вінничка. Вгадувати можна довго.

Найдавніша письмова згадка про місто датується другою половиною XIV століття. Тоді, після перемоги над монголо-татарськими ордами, литовське князівство намагалося зміцнити своє панування на Поділлі. Тому на узгір'ї лівого берега річки Південний Буг був збудований

дерев'яний замок площею 1100 квадратних метрів з шістьма вежами, у якому розмістився гарнізон захисників, а довкола тулилися оселі міщан.

Тогочасні літописці та очевидці відмічали, що цей край має все, що тільки може вродити земля. Тому впродовж багатьох століть Вінниця, як і все Поділля, знаходились на перехресті експансійних змагань сусідніх князівств, орд, королівств та імперій.

Вінничани пишаються тим, що у місті розпочав творчий шлях Український академічний театр ім. Івана Франка, відкривав невмирущу красу української пісні славетний М.Д. Леонтович. Під патронатом ЮНЕСКО у місцевому краєзнавчому музеї зберігається найбільша колекція Подільської ікони. Далеко за межами України відомі своєю виконавчою майстерністю муніципальний хор і танцювальний колектив «Барвінок».

Великою популярністю у місцевих жителів та гостей користується літературно-меморіальний музей «великого сонцелюба», класика української літератури М.М. Коцюбинського.

З проголошенням незалежності України Вінниця стала третім містом в державі, в якому на головній площі з офіційної згоди місцевої влади замайорів синьо-жовтий прапор.

Чимало літ промайнуло з часів

заснування міста, багато води у Бузі протекло, та ще більше тайн та схованок зачалось у краї. Серед таких, оповитих павутинням історії, легенд загубився і, притрушений архівним пилом, підземний комплекс «Айсберг».

Адміністративний будинок «Книжка» був збудований в останньому десятиріччі Радянського Союзу. Цей величний комплекс і по теперішній час являється одним з найбільших і найцікавіших будинків міста. Окрім своєї досить великої верхньої частини, «Книжка» має ще більшу підземну частину, створену спеціально для евакуації в неї всієї місцевої політверхівки, а також військового командування. Взагалі, «Книжкою» цей будинок прозвали звичайні жителі міста, насправді його військова кодова назва «Айсберг», котра якраз і говорить про те, що верхня частина – це лише верхівка всього того, що ховається вниз під землею за свинцевими стінами та перекриттям.

До речі, дуже важлива особливість, стіни у підземеллях «Книжки» зі свинцю, це щоб не проникало радіаційне випромінювання, щоб не можна було просвітити підземні приміщення з космосу. На теперішній час доступ до кількох підземних поверхів є відкритим для місцевих працівників, але це лишень мала частина всього того, що там є. Всі інші поверхи законсервовані до того часу, поки не виникне нагальна потреба в них.

Ще не було знаменитої уманської «Софіївки», ще не було величної білоцерківської «Олександрії», коли англієць Діонісій Мак-Клер, який закінчив Лондонську школу паркобудування, на 32-х гектарах навколо палацу Грохольських створив чудовий, один із кращих у Європі

парк, названий «Красунею». І господарям не соромно було приймати тут високих гостей – польського короля Станіслава Августа, італійську королеву Марію-Кароліну, російського царя Миколу І з синами Олександром і Миколою. Такою була садиба Грохольських у П'ятничанах, що на Вінниччині.

Палац має досить довгу і цікаву історію. Від тих часів, коли він був ще замком і до наших часів, коли він став лікарнею, навколо нього відбувалось багато цікавих подій. За таку довгу історію не могло не виникнути легенди... Від самого палацу до Чорного лісу в звіринець, тягнувся підземний хід, про всяк випадок. Сімейство Грохольських було досить багатим. І от, коли розпочалася революція, щоб скарби не дісталися російським солдатам, було вирішено їх сховати у нішах підземного ходу, а входи завалити. Коли ж все б заспокоїлось, Грохольські думали повернутися і розкопати свої скарби. Та сталося не так як гадалося, комуністи закріпились при владі, а тому у колишніх власників не було можливості повернутися у свій маєток. Покоління, яке ховало скарби померло, а нащадки вже точно не знали де саме пролягав тунель, тому до наших днів так ніхто і не знайшов скарби Грохольських. До речі, льохи від яких розпочинався підземний хід, досі існують і використовуються лікарнею.

Всі вінничани знають, що готель «Савой» різко вирізняється серед інших споруд міста своєю величиною та красою. Та мало хто знає, що крім краси і оригінальності, готель розташований у особливому місці, пересіченні енергій стихій. І холодними зимніми ночами, коли темна пора доби триває більше, ніж світла, гостям готелю сняться їх померлі родичі чи близькі люди. У таких снах померлі мо-

жуть давати відповіді на питання, які цікавлять сплячого або просто поспілкуватись з ним на різні теми.

До прийняття нашими предками християнства і навіть досить довгий час після його прийняття на цьому місці поклонялися язичницькому богу Коротуну (Чорнобогу). І саме зимою, коли по древнім віруванням наших предків все спить або вмирає, у свій єдиний вихідний день тижня, тиверці проводили на цьому пагорбі обряд задобрення Коротуна, так як зимою він мав більше влади. В замін жертвам, які приносили тиверці, Коротун дозволяв віруючим уві сні побачитись зі своїми мертвими родичами. Коротун був богом темряви і мертвих; вважалося, що саме він забирає душі покійників і надати такий подарунок було у його владі. Йшов час, поступово християнство витіснило язичництво і про древній обряд майже всі забули, на місці капища збудували шикарний готель, все змінилось, але видно Коротун все ще не забуває раз в п'ять днів, у зимню пору, дарувати людям, які сплять у цьому готелі, сни, в яких вони можуть побачити і поспілкуватись з своїми мертвими предками.

Що й казати, Вінниця за роки існування накопичила немало легенд і міфів та вдосталь може втамувати цікавість охочих довідатись нових містичних оповідей. Чи не єдине місто України, в якому кожна будівля, чи льох, чи її стіни, точно знають щось неймовірне та захоплююче. Без сумніву, це місто древнє і багате історією. Але не тільки старовиною може вразити цей край. Вінниця – це ще й сучасний діловий центр, у якому цілодобово кипить життя. А віднедавна вона стала місцем паломництва закоханих із усіх куточків країни нашої і не тільки. Причина полягає в тому,

що тут звели єдиний в Україні і найбільший у Європі плаваючий фонтан. Встановлений прямо у відкритому водоймищі Південного Бугу, він здіймається у висоту на шістдесят метрів. Цей величний фонтан, робота якого супроводжується музичним і лазерним шоу, здатний подарувати незабутню насолоду всім любителям прекрасного.

Унікальність фонтану полягає в так званій «зимуючій технології», котра дозволяє занурювати конструкцію під лід. Платформа побудована за всіма стандартами суднобудівництва, класифікована реєстром судноплавства України як стоїчне судно класу К ВЗ, та зареєстрована в реєстрі судноплавства України. Баластна система дозволяє платформі спливати для проведення технічного огляду насосів. Фонтан уже порівнюють із спорудженням у еміраті Дубай, а туристичні агентства України та Росії включили його в свої екскурсійні тури. Це перший проект такого масштабу в історії нашої держави, втілений у реальність виключно за рахунок приватних інвестицій.

Урочиста церемонія відкриття фонтану відбулась 04 вересня 2011 року, стати свідками якої прийшло 70 тисяч людей.

Можна ще багато розповісти про це чудове місто, про його величні споруди і цікаву історію, але ніяка розповідь не замінить тих вражень, які можна отримати, побачивши це все на власні очі. Вінниця – одне з тих міст, що ніколи Вас не розчарує.

Яна Шарінова

вул. Мельника, 11 а
тел. +38 (0342) 72 00 28
моб.: +38 (095) 75 384 60
моб.: +38 (067) 93 266 93

- всі види перукарських послуг
- весільні та вечірні зачіски
- манікюр
- педикюр
- гелеве нарощування нігтів
- фарбування брів та вій
- професійна консультація косметолога

MORIS GROUP
LAW COMPANY ЮРИДИЧНА КОМПАНІЯ

СОЛЬСЬКИЙ, ПРОЦИК ТА ПАРТНЕРИ
ЮРИДИЧНА ФІРМА

Запрошуємо до співпраці

Газета "Юрфакти плюс" запрошує до співпраці з виданням практикуючих юристів (нотаріусів, адвокатів, юрисконсультів), працівників правоохоронних органів, суддів. Приймаються до розміщення матеріали, що раніше не були опубліковані або передані до друку в інших виданнях. Матеріали можна надсилати на електронну адресу - lawif@mail.ru. Контактна особа - Зозуляк Ольга Ігорівна, тел. 099-241-26-99.

Вимоги до оформлення матеріалів: обсяг не повинен перевищувати 2 сторінок тексту з інтервалом 1,5; розмір шрифту - 14.

